

Ольга ДОБРОВОЛЬСЬКА

“МОНСТРИ РУЙНУЮТЬ ВИСОТКИ”

(Сценічне читання у Львівському академічному театрі ім. Лесі Українки)

Одинадцятого жовтня 2019 р. У Львівському академічному театрі імені Лесі Українки відбулось читання п'єси Лукаса Голігенна “Монстри руйнують висотки” у перекладі Наталки Сняданко та режисурі нового головного режисера театру Дмитра Захоженка. Глядачі сідають на свої місця, актори – на сцені і текст – на екрані. Перед тобою історія, героєм якої може стати будь-хто, навіть ти сам. Едіт та Петер Фаллоки орендують квартиру, і через “випадковий” збіг обставин власник здає цю ж квартиру ще одній парі – Крістін та Курту Кростам. Одна квартира, дві пари, чотири кардинально різні історії життя. Здавалось, що поява цих людей в одному місці настільки неможлива, як сніг улітку, але все ж зустріч була передбачена долею (Лукасом Голігенном).

Петер Фаллок (Василь Сидорко) – композитор, людина “гонкої внутрішньої організації” з непереборним бажанням зробити світ кращим, писати музику, створювати прекрасне. Його дружина – Едіт (Анна Єпатко) – культурна менеджерка, доміантна жінка, яка здатна обстоювати в будь-якій сутичці і себе, і свого чоловіка. Вони належать до еліти, вони створюють сенси і пояснюють складні теорії світу. Кардинальна протилежність – їхні сусіди – біженці, емігранти в другому поколінні, які представляють інший бік цього світу – часом неосвічений, провінційний, з цілком

Сцени з читання п'єси Лукаса Голігенна “Монстри руйнують висотки” у перекладі Наталки Сняданко. Режисер – Дмитро Захоженко. Львівський академічний театр імені Лесі Українки, 2019 р.

іншим світоглядом. Курт (Роман Кривдик) – такий собі агресор, який ремонтує мопеди, б’є дружину та в кожному вбачає терориста, а Крістін (Зоряна Дибовська) – типова жертва, не спроможна знайти в собі сили піти від насильника, і тому над нею у виставі не домінує хіба тільки Петер. Бінарні опозиції, здавалось би, очевидні, але, незважаючи на крайнощі, жоден з них не підпадає під типове уявлення “позитивного” чи “негативного” героя: з поступовим розвитком сюжету ти починаєш помічати в кожному з них дедалі більше відтінків.

Вистава-читання наповнена цікавими та емоційними моментами, які привертають особливу увагу та викликають рефлексії. Чому Крістін не позбувається чоловіка, який не приносить в її життя нічого, крім насильства? Чому дозволяє, щоб над нею домінували? Чому дитина зверху шпурляє памперси на глядачів? Хто цей чоловік з вогнегасником? Він частина всього, що відбувається на сцені – чи наглядчак? Можливо, це метафора влади, яка завжди споглядає за кожним нашим кроком і ладна втрутитись у наші плани. Він з’являється, коли герої роблять щось “не за планом”.

Сцена з читання п’єси Лукаса Голігенна “Монстри руйнують висотки” у перекладі Наталки Сняданко. Режисер – Дмитро Захоженко. Львівський академічний театр імені Лесі Українки, 2019 р.

Навіть ритуал задмухування свічки на торті і загадування бажання хоч би й для дитини перетворюється на заборонене дійство, якому слід негайно завадити. Чому логотип Бетмена? Невже цю висотку/цей світ здатен врятувати новий герой? Хто він/вона – цей новий герой?

Згодом починаєш розуміти, хто жертва, за кого батьки вирішують як жити, хто домінант, а хто ладен бути залежним. Проводиш паралелі з власним життям і бачиш поділи, провокації, неспроможність зрозуміти та почути Іншого, а часом і самого себе. Разом з головними героями летиш з висоти власних очікувань та мрій, розбиваючись об жорстоку реальність. Можливо, ми і є ті монстри. Ті, що руйнують висотки, мости, самих себе. І ці читання не про когось вигаданого, а про нас і те, що ми ховаємо всередині. І тут жоден Бетмен не врятує.